

ЖИВОТОПИСЪ.

Антимъ І.

Български патриархъ.

Язъ ёсмь пастырь добрый:
пастырь добрый дѣшѣ свою
полагаетъ за овцы.

(Иѡáннъ гл. І. 11.)

Презъ стогодишно-то робуваніе на българската чъркова, не само българскія языкъ бѣше прогоненъ отъ лжепастыри-тѣ, кои-то бяха подсебили българската Јерархія, но още и набожность-та на Българина, негова-та честность, негова-та моральность бяха сѣки день съблазнѣни отъ „наемници-тѣ“, кои-то пазяха стадо-то господне само за да го доять и го напущаха кога-то ся явѣше вълка.“ Ако българската интелигенція ся подигна за да гони отъ чърковата и училище-то чужденеца, множество-то на единородци-тѣ ни стана да търси пастыри христіени, милостиви, чловѣколюбиви какве-то никога не сѣ съществували между Гърци-тѣ, и кои-то само отъ между наши-тѣ единородци могатъ да произлѣзатъ. Двадесетогодишна-та постоянна борба на нашія народъ противъ онія кои-то му бяха грабнали най-свѣти-тѣ му, чърковни-тѣ му правдини, докара възтѣржествуваніе-то на правда-та надъ злоба-та: българската чъркова е днесъ независима; на нейнія под-